

[Viggo Starcke.]

de har haft en stor indtægt, og fordi de repræsenterer få mennesker. Tillige straffer det sig, for når skibsrederne i fjor skulle betale 15 mill. kr. og i år skal betale 20 mill. kr. til, så kan disse 35 mill. kr. ikke samtidig investeres. Disse 35 mill. kr. kunne investeres således, at der kunne bygges 6 store motorskibe på 3 000 t, der ville kunne indsejle 12—14 mill. kr. om året, altså et beløb af samme størrelsesorden som afgiften i fjor. (*Aksel Larsen*: Det var da vist konen med æggene!). Ja, man slagter desværre den høne, som lægger guldæggen til konen.

Under krigen sejlede skibsfarten til bundne priser, en stor del af tonnagen mistedes under krigen, og den intensive virksomhed, der er foregået for at bygge handelsflåden op igen som en af vore største kilder til indtjening af dollars, har ikke blot været i skibsredernes, men har også været i samfundets interesse. Derfor synes vi fra vor side, at det er en mærkelig finanspolitik at udpumpe f. eks. Marshallmillioner til forskellige industrivirksomheder, hvis levedygtighed er mere eller mindre tvivlsom, men lægge hindringer i vejen for et erhverv, som konkurrerer på verdensmarkedet, og som ikke engang konkurrerer på lige fod, idet det ofte konkurrerer med skibsfirmaer i andre lande, som modtager store statssubsidier og andre fordele. Når disse millioner ikke kan investeres, bliver der mindre at bestille på skibsværfterne, der bliver mindre at bestille for de virksomheder, som fremstiller skibsmotorer, på de valseværker, som skal fremstille stålplader, og der bliver måske mindre at bestille for arbejderne. Danmark er i færd med at sakke bagud f. eks. i forhold til Norge og Sverige. Endelig kommer dertil, at siden i fjor, da fragterne lå meget højt, er fragtraterne raslet ned, så forholdene nu ligger helt anderledes, end de lå i fjor.

Jeg vil derfor finde det nødvendigt at få dette lovforslag henvist til et udvalg, således at skibsrederne i udvalget kan få lov til at fremføre deres synspunkter; den skrivelse, som er sendt til nogle af rigsdagens medlemmer, begynder også, med ord, som antyder, at den er beregnet som en redegørelse overfor et folketingsudvalg. Jeg vil derfor, samtidig med at jeg beder den højtærede finansminister svare på de spørgs-

mål, jeg har stillet, henstille, at forslaget henvises til et udvalg.

Finansministeren (*Thorvald Kristensen*):

Jeg har bedt om ordet allerede nu for at korrigere den bemærkning, som det ærede medlem hr. Viggo Starcke fremsatte om dagsordenen af 18. marts. Det er rigtigt, at denne dagsorden brugte udtrykket „rederiernes skattebetaling“, men det betyder ikke, at ydelsen på de 15 mill. kr. var en skat. Det betyder, at vi den 18. marts diskuterede, hvorvidt denne ydelse skulle påvirke rederiernes skattebetaling næste år ved at fradrages i deres skattepligtige indtægt. Det er det, der sigtes til med ordet skattebetaling, og det burde det ærede medlem kunne se ved at læse dagsordenen igennem. Jeg skal svare på andre udtalelser, når samtlige ordførere har talt.

Aksel Larsen: Det var med nogen forbavelse, jeg hørte på det ærede medlem hr. Weikops ordførertale, som jo helt igennem var en tale imod det foreliggende lovforslag, men dog tilsidst endte med en formel anbefaling af det. Det var med en vis forbavelse, fordi grundlaget for dette lovforslag formentlig må være den dagsorden, der har været nogen diskussion om mellem det ærede medlem hr. Viggo Starcke og den højtærede finansminister, og denne dagsorden, der udtrykkelig siger, at skibsfartens bidrag til den økonomiske sanering fremtidig i højere grad end hidtil skal svare til andre erhvervs og stå i rimeligt forhold til skibsfartens gunstige konjunkturer, denne dagsorden, som båndt regeringen og finansministeren til på den ene eller anden måde at skaffe et nyt og større bidrag fra skibsrederne, denne dagsorden har det ærede medlem hr. Weikop stemt for. Derfor synes jeg ærligt talt, at det ærede medlem hr. Weikop kunne have sparet sig at holde en tale, hvori han først med mange ord beviste, at lovforslaget var fuldkommen urimeligt, for derpå formelt at anbefale det. Vi må, når vi skal tage stilling til dette lovforslag, gå ud fra netop den dagsorden, som blev vedtaget af folketingets flertal, og hvis sidste del — den, som jeg her har omtalt — vi kommunister ville have stemt for, hvis vi havde kunnet få den skilt fra dagsordenens første del, som vi i enhver henseende fandt urimelig.